

Indenrigsministeren ad interim: Saa vidt gaaer dog ikke Betydningen af Ultra d. i § 1. Meningen med denne Bestemmelse er ganske simpelt den, at man skal undersøge, om der i Henseende til Regnskabet er Noget at erindre, og navnlig da med Hensyn til overtagne Pantet. Saa snart det Tilfælde nemlig indtræder, at Foreningen skulde have overtaget Eiendomme i en saadan Grad, at Regjeringen skjønner, at Creditorernes Ret derved er truet, givterer den ikke Regnskabet; den vil da forlange, inden Dvitering meddeles, at der skal være amortiseret et tilsvarende Antal Obligationer, hvorved den holder dem ved Foreningen, der ellers kunde være tilbøielige til at træde ud. Det er et Middel, hvorved man vil forhindre, at ikke nogen Interessent skal gjøre sig fri for den ham paahvilende solidariske Forpligtelse, før det af Regjeringen er erkjendt, at der ikke paahviler ham nogen Forpligtelse i saa Henseende. — Der er reist forskjellige Spørgsmaal ved Behandlingen af denne Sag; jeg skal berøre et Par af dem. Der er først omtalt Fortolkningsspørgsmaalet af § 4 Ultr. c i Loven af 20de Juni 1850. Jeg forstaaer denne Bestemmelse ganske saaledes som den erede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at der paa Foreningen ikke maa være Gjældsforfrevninger til et større Beløb, end der er Pantobligationer. Der er blevet gjort gjældende herimod, at man i § 2 finder udtrykkeligt omtalt, at Foreningen kan lade sig udlægge Eiendomme, idet der staaer i § 2 b: „ved Fogden at gjøre Udlæg i den til Pant stillede Eiendom med Tilbehør og derefter at lade samme bortfælgge ved offentlig Auction eller i fornødent Fald udlægge Foreningen til Eiendom“. At bortfælgge ved offentlig Auction og at lade sig udlægge til Eiendom er her stillet ved Siden af hinanden; men det forekommer mig, at det, at „udlægge til Eiendom“ er blevet nævnt i § 2, paa ingen Maade hæver det ubetingede Bud i § 4 c, at Gjældsforfrevninger ikke maae være udstedte til et større Beløb, end der er Pantobligationer. Man kan nemlig godt forene disse to Lovsteder, uden at de komme i Modsigelse med hinanden. Sagen er nemlig den, at Creditforeningerne have en større eller mindre Reserverfond; denne

Reserverfonds Diemed er at dække Tab, som kunne opstaae for Foreningen, og hvis derfor de Midler, der ere i Reserverfonden, sætte Foreningen istand til at overtage en Eiendom og indfri et saa stort Antal Obligationer, som hviler paa denne Eiendom, ville begge disse Lovsteder fyldestgøres; der vil ikke være nogen Modsigelse imellem dem. Jeg anerkjender det derfor som en Foreningerne ligeoverfor Creditorerne paahvilende Forpligtelse, at de skulle amortisere, usigtigt og bogstaveligt opfylde, hvad der er paabudt i § 4 c. — Der er spurgt om, hvorledes Creditorerne skulle komme til deres Ret. Dertil kan jeg ikke give andet Svar, end at det maae de om; jeg kan ikke give nogen Anvisning i saa Henseende; — de maae vel henvende sig til de ordinaire Domstole og see at faae Spørgsmaalet anhangiggjort der; naar et saadant Forsøg der er gjort, og det har viist sig, at der skulde være saadanne formelle Vanskeligheder tilstede, hvorved Creditorerne forhindres fra at gjøre deres Ret gjældende, vilde det være et Spørgsmaal for Regjeringen og den lovgivende Magt at overveie, hvilke Lovbestemmelser der maatte være nødvendige for at sætte Creditorerne istand til at værne om deres Ret, men saalænge dette Tilfælde ikke foreligger, har der ikke forekommet mig at være Anledning til at tage dette vanskelige Spørgsmaal under Overveie. Man vil nu maaskee sige: hvorledes kan Regjeringen uagtet dette Paabud i § 4 c. tilstede Afvigelse derfra, — med Hensyn hertil vil jeg ganske ærligt tilstaae, at jeg ogsaa tror, at Ministeriet gjør disse Afvigelser under eget Ansvar, og at det vilde være et stort Spørgsmaal, om Ministeriet, hvis der blev gjort Ansvar gjældende mod det i denne Henseende, vilde komme til at staae angerløst. At Bestemmelser trufne af Ministeriet ikke kunne gjøre Indgreb i Creditorernes Rettigheder, anseer jeg for at være indlysende; — men Ministeriet har jo ikke alene Creditorernes, men ogsaa det Offentliges Interesse i Almindelighed at varetage — det Offentliges Interesse, deels med Hensyn til de Umyndiges Midler og deels med Hensyn til den offentlige Credit i det Hele. Naar Regjeringen derfor tilsteder en Afvigelse, gjør den det kun paa det Offentliges Vegne, hvorimod Creditorerne be-